

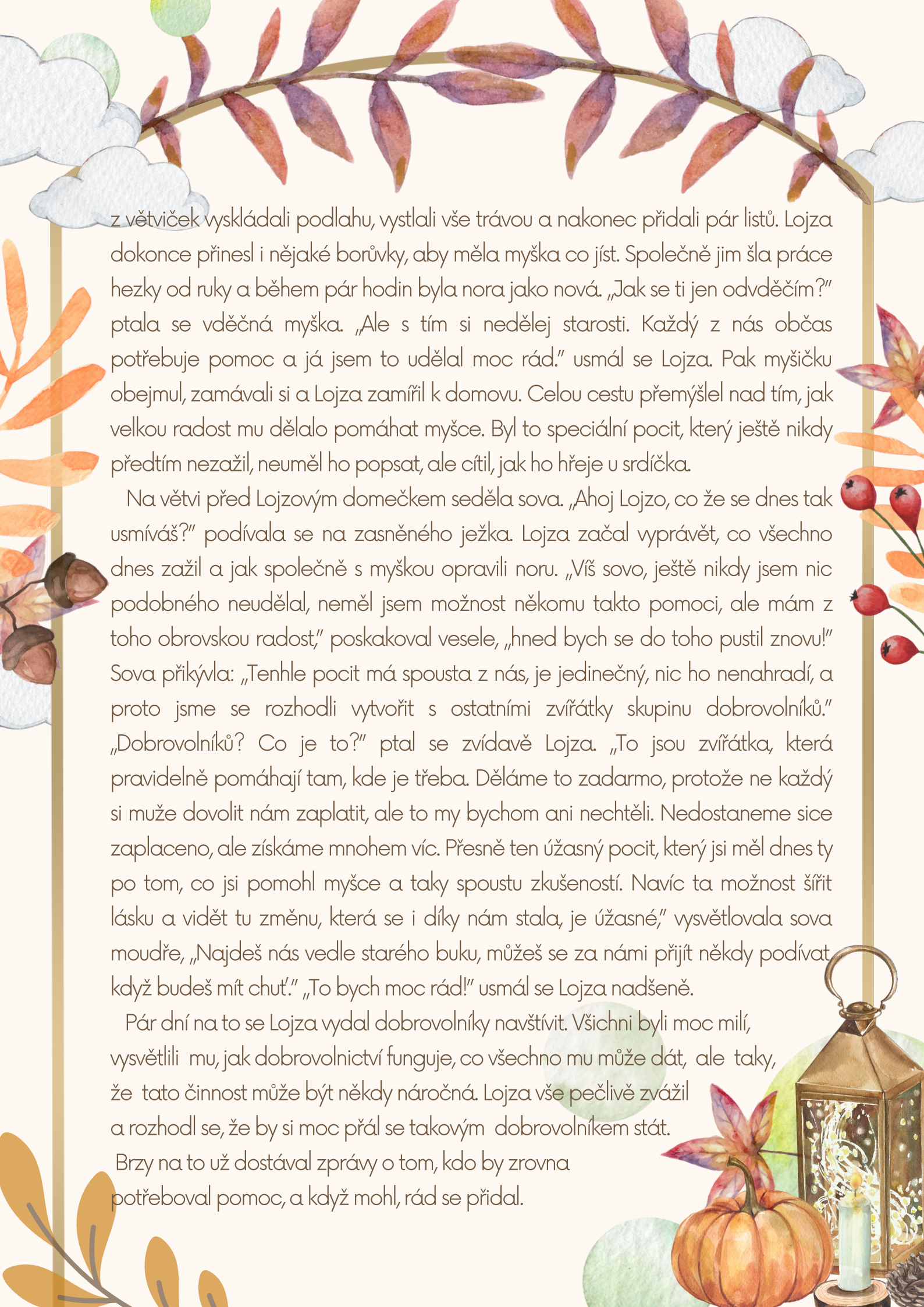
JAK SE JEŽEK LOJZA STAL DOBROVOLNÍKEM

Za devatero hustými lesy, devatero špičatými horami a devatero rozkvetlými loukami žil byl jednou jeden ježek jménem Lojza. Lojza bydlel v kořenech mohutného dubu, kde měl krásný domeček vystlaný trávou a taky listím, které si tam pracně nanosil. Dlouhé měsíce je sbíral po okolí a jeden po druhém ukládal do nory, aby měl kde v zimě spát, až konečně jednoho dne se veškerá dřina vyplatila a domeček byl hotový. Lojza měl obrovskou radost, ale práce ho tak unavila, že než bys řekl švec, spal jako dudek.

Lojzovi se zrovna zdálo o jablíčkách, když tu ho probudil křik. „Copak je to za povyk?“ pomyslel si a vystrčil čumáček z nory, aby se podíval, co že se to venku děje. Celá louka byla promáčená, všude samá louže a kolem pobíhala nešťastná myška. „Co teď budu dělat? Celé léto jsem ten domeček stavila a teď je všechno pryč!“ naříkala. „Copak se stalo?“ ptal se rozespálý ježek překvapeně. „Celou noc pršelo a pršelo, vypadalo to, že bouřka snad ani nepřestane a můj domeček vyplavil déšť. Voda s sebou vzala úplně všechno – listí, trávu i větvičky a já teď nemám kde bydlet!“ vzlykala myška zoufale. Lojzovi bylo myšky líto a přemýšlel, jak by jí mohl

pomoci, když ho napadlo: „Co kdybych ti dal trochu listí ode mě? Do mého domečku se voda nedostala a všechno okolo je mokré.“ „A to bys pro mě udělal?“ zeptala se myška dojatě. „To víš, že ano, zvířátka si mají pomáhat a já mám všeho víc než dost!“ pronesl Lojza rozhodně a už utíkal do domečku. Na bodlinky nabral vše, co jen stačil unést, a pospíchal k myščině noře. Nejprve společně mechem vysušili louže, pak

z větviček vyskládali podlahu, vystlali vše trávou a nakonec přidali pár listů. Lojza dokonce přinesl i nějaké borůvky, aby měla myška co jíst. Společně jim šla práce hezky od ruky a během pár hodin byla nora jako nová. „Jak se ti jen odvděčím?“ ptala se vděčná myška. „Ale s tím si nedělej starosti. Každý z nás občas potřebuje pomoc a já jsem to udělal moc rád.“ usmál se Lojza. Pak myšičku obejmul, zamávali si a Lojza zamířil k domovu. Celou cestu přemýšlel nad tím, jak velkou radost mu dělalo pomáhat myšce. Byl to speciální pocit, který ještě nikdy předtím nezažil, neuměl ho popsat, ale cítil, jak ho hřeje u srdíčka.

Na větvi před Lojzovým domečkem seděla sova. „Ahoj Lojzo, co že se dnes tak usmíváš?“ podívala se na zasněného ježka. Lojza začal vyprávět, co všechno dnes zažil a jak společně s myškou opravili noru. „Víš sovo, ještě nikdy jsem nic podobného neudělal, neměl jsem možnost někomu takto pomoci, ale mám z toho obrovskou radost,“ poskakoval vesele, „hned bych se do toho pustil znovu!“ Sova přikývla: „Tehle pocit má spousta z nás, je jedinečný, nic ho nenahradí, a proto jsme se rozhodli vytvořit s ostatními zvířátky skupinu dobrovolníků.“ „Dobrovolníků? Co je to?“ ptal se zvědavě Lojza. „To jsou zvířátka, která pravidelně pomáhají tam, kde je třeba. Děláme to zadarmo, protože ne každý si může dovolit nám zaplatit, ale to my bychom ani nechtěli. Nedostaneme sice zaplacení, ale získáme mnohem víc. Přesně ten úžasný pocit, který jsi měl dnes ty po tom, co jsi pomohl myšce a taky spoustu zkušeností. Navíc ta možnost šířit lásku a vidět tu změnu, která se i díky nám stala, je úžasné,“ vysvětlovala sova moudře, „Najdeš nás vedle starého buku, můžeš se za námi přijít někdy podívat, když budeš mít chuť.“ „To bych moc rád!“ usmál se Lojza nadšeně.

Pár dní na to se Lojza vydal dobrovolníky navštívit. Všichni byli moc milí, vysvětlili mu, jak dobrovolnictví funguje, co všechno mu může dát, ale taky, že tato činnost může být někdy náročná. Lojza vše pečlivě zvážil a rozhodl se, že by si moc přál se takovým dobrovolníkem stát.

Brzy na to už dostával zprávy o tom, kdo by zrovna potřeboval pomoc, a když mohl, rád se přidal.

Se starou paní syslovou třeba sbíral zrníčka a s veverkami je zase sázel. Na jaře společně s žabkami čistil jezírko anebo pomáhal mravenečkům stavět mraveniště. Jindy zase hlídal malá myšátka nebo učil žížaly kreslit tělem do hlíny. Moc ho to bavilo a taky se mu líbilo, kolik rozdílných věcí si díky dobrovolnictví může vyzkoušet.

A tak se Lojza stal dobrovolníkem, kterým je až do dnes. Až se někdy vydáte na procházku do lesa, jděte potichoučku a třeba ho tam potkáte, jak učí malé ježečky nosit trávu na bodlinkách.

napsala: Ráchel Horká, dobrovolnice Dobrovolnického centra STOPA, Charita Uherský Brod

